

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۳۰ اپریل ۲۰۲۳

یونس نگاه

کارزار رسمیت بخشی به اسارت

در جریان مذاکرات دوحه طالبان و حامیان شان تاکتیک‌هایی را استفاده کردند که آن را از یک گروه شورشی بی‌برنامه، از نظر نظامی بسیار ضعیف و از لحاظ وجهه سیاسی و دیپلماتیک بسیار منزوی، به برنده مذاکرات بدل کرد. تاکتیک اول این بود که به خارجیان روی خوش نشان داده، به تماس‌های آنان پاسخ می‌دادند و به نگرانی‌هایشان توجه می‌کردند. مشاوران طالبان می‌دانستند که از این طریق چهره تروریستی آن گروه برای رهبران کشورهای منطقه و قدرت‌های دخیل در امور افغانستان تلطیف خواهد شد. در این راستا، طالبان به خارجی‌ها تعهد سپردند که آجندای بین‌المللی ندارند و هدفشان ایجاد حکومت اسلامی در داخل افغانستان است، نه صدور تروریسم به جهان. همزمان با مذاکرات دوحه، کمپین وسیعی را برای تماس با کشورهای منطقه راه انداختند و از هند، چین، روسیه و ایران تا کشورهای آسیای میانه، عربی و ترکیه تماس گرفتند و با هر کدام مذاکره کرده و تعهداتی سپردند. این تاکتیک محاصره خارجی افغانستان بود و به یقین از سوی حلقه‌های استخباراتی منطقه به‌خصوص پاکستانی‌ها طرح و تطبیق شد. دولت جمهوری اسلامی با گذشت زمان میدان دیپلماسی را در منطقه به طالبان باخت.

تاکتیک دومی، تفرقه‌اندازی در میان حکومت افغانستان و متحدان داخلی‌اش بود. طالبان با حمایت مشاوران خارجی، تماس وسیع و فردبه‌فرد با مقاماتی در داخل حکومت، قدرت‌مندان بیرون حکومت و منتقدان محلی برقرار کرده و به هر کدام وعده‌هایی دادند، طوری که هر کس تصور می‌کرد جایگاه ویژه‌ای در اداره پس از جمهوری اسلامی خواهد داشت. در این کمپین طالبان می‌کوشیدند چهره پذیرا، آماده تعامل و حاضر به صلح از خود ترسیم کنند و حکومت را مانع اصلی و دشمن مشترک بترانند. افراد دارای سوابق جهادی شکار اصلی طالبان در این تاکتیک بودند. به آنان گفته می‌شد که همه در پی ساختن حکومت اسلامی واقعی هستیم و می‌توانیم بر سر اختلافات جزئی به توافق برسیم، ولی دموکرات‌ها، سکولارها و آنانی که از غرب آمده‌اند، باید کنار زده شوند. طیفی را به تار خام قومی بستند و از آن طریق مقام‌های باصلاحیتی را در دستگاه‌های نظامی، امنیتی و سیاسی در مبارزه با طالبان دچار تزلزل کردند.

تاکتیک سوم جهنم‌سازی وضعیت موجود بود. طالبان به دستور مشاوران خارجی، به‌صورت گزینشی طیف‌هایی را که احتمال داشت به حکومت غیرانتخابی تن ندهند و در برابر طالبانی‌سازی افغانستان کنار دولت بایستند، با بی‌رحمانه‌ترین شیوه‌ها هدف قرار دادند. مکاتب را به خون کشیدند، محصلان دانشگاه، معلمان، خبرنگاران، فعالان مدنی و سیاست‌مداران ترقی‌خواه را با بم، انتحار، تیر، کارد و حتا سنگ برنده کشتند. در ماه‌های پایانی کابل به نمایشگاه قساوت بدل شده بود. با این تاکتیک طالبان و حامیان آن‌ها می‌خواستند طیف‌های ضد طالبان جامعه را مجبور به تسلیمی و پذیرش بی‌قیدوشرط عبور از وضعیت موجود کنند. متأسفانه در این کار موفق شدند و دیدیم که دولت چگونه در سطح بین‌المللی، منطقه‌ئی و داخلی منزوی شد. نیروهای سیاسی مشغول رقابت در تماس و مذاکره‌های «ویژه و مستقل» با طالبان شدند. طبقه متوسط و حامیان دموکراسی با زخم‌ها و ترس‌های بسیارشان در میدان ماندند و توده مردم غرق در وضعیت جهنمی، هر گونه تغییری را حتا اگر در حد نفس‌گیری موقت می‌بود، غنیمت شمرده دست از اعتراض و مقاومت برداشتند.

آیا مخالفان طالبان از آن شکست تاریخی درس گرفته‌اند و می‌دانند که اکنون نیز طالبان و حامیان‌شان با همان تاکتیک‌ها تلاش دارند «امارت» ضد آزادی، ضد کار، ضد تعلیم و ضد ترقی را تحمیل کنند؟ حالا که تحرکات دیپلماتیک برای رسمیت‌بخشی به امارت طالبان یا ایجاد «حکومت همه‌شمول» آغاز شده است، طالبان با همان کارت‌ها بازی می‌کنند و مخالفان دچار همان ضعف‌ها و توهمات‌اند. گروه طالبان تاکتیک‌های دلربایی از خارجی‌ها، تفرقه‌اندازی میان مخالفان و جهنم‌سازی زندگی برای طبقه متوسط، دموکراسی‌خواهان و به‌خصوص زنان را ادامه می‌دهد. حقوق زنان ابزار مهم امتیازگیری به دست طالبان شده است. با زندانی کردن زنان در خانه‌ها و اعمال خشونت‌بارترین محدودیت‌ها علیه آنان، مسایل حیاتی چون انتخابات، حکومت مبتنی بر قانون، آزادی بیان، آزادی فعالیت‌های سیاسی و امثال آن را به حاشیه رانده‌اند. عرصه را در داخل بر مردم چنان تنگ کرده‌اند که اگر اکنون دروازه‌های مکاتب دختران را باز کنند، بسیاری احساس پیش‌رفت خواهند کرد، دستگاه‌های تبلیغاتی حامیان رسمیت طالبان به غوغا خواهند افتاد و امید به تغییر طالبان جمعیت بزرگی از سیاست‌مداران متزلزل و معامله‌گر را به کابل خواهد کشاند. آنانی که می‌دانند بازی خونینی با سرنوشت ملت و کشور ما در جریان است، باید این روزها ناقوس هشدارهای جمعی و فردی را در هر سطح ممکن به صدا درآرند. اسارت کشور به چنگ شرکت سهامی تروریستان، قاچاق‌بران، جاسوسان و غارت‌گران زیر نام امارت اسلامی، نباید رسمیت یابد.